

Vi ändra kursen mot nordost till den närmaste ön och passera 3 dm:s vatten, där roddarna åter kunna gå ombord och begagna årorna. I mörkningen landa vi på denna okända kust, en miniatyrö av hård saltmark med rostbrun skorpa, där icke ett strå växte. Här drogoss kanoterna i land och vi slogo läger.

Sex plankor lades ut på marken till underlag för Chens och min bädd, vilka vilade på kanfas och filter. Babeddin lagade den fångade fisken och brynte schislik över glöd. Vi hade en fridfull natt med $11,7^{\circ}$ minimum. Måsarna skreko över oss och stjärnorna tindrade klara.

Dagordern för den 17 maj lydde att de två små lätta kanoterna skulle hållas redo och ros av Babeddin och Ali med Chen i den ena och mig i den andra utan last och med en hastig rekognoscering i väster till mål. Någonstädes i sjöns nordligaste del borde finnas en djupare ränna uteroderad av Kum-darias strömmande vatten.

Ett lätt töcken svävade över Lop-nor, i söder och öster syntes intet land, blott i sydväst, dit vi nu styrde kurs, skymtade en strimma av stranden. En lätt SSO-bris krusade sjöns yta. Kl. 2 var luften uppvärmd till $26,5^{\circ}$ och vattnet till $27,8^{\circ}$.

Åt väster var sjön lika grund som åt öster. Vi mätte 19, 14 och 7 cm. och där sutto vi ordentligt fast. Babeddin och Ali gingo sig ömfotade och släpade kanoterna efter sig. Men slutligen var det omöjligt att gå vidare åt söder. Vi gjorde halt och skickade männen